

VIRELLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EL TOÇUT SURT AMB LA SEVA -

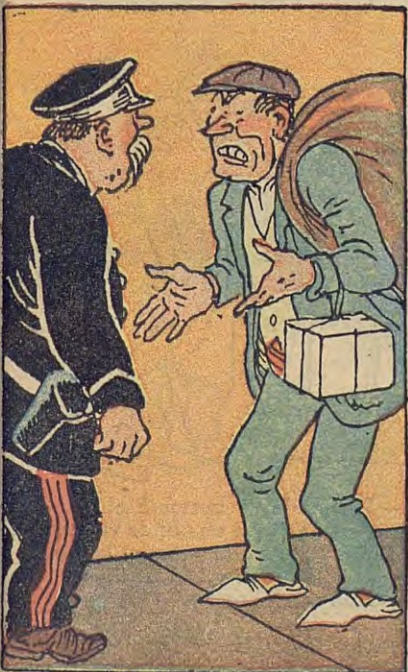
En aquesta direcció,
desconec la població.
El quarteret on serà?
Calla, un guàrdia m'ho dirà!

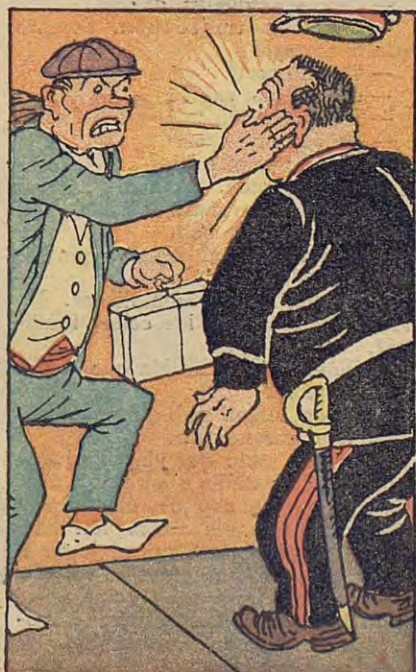
— Guàrdia! On és el quarteret?
— Mire, tire usted al dret,
luego verá hacia mà dreta
tres calles i una placeta...

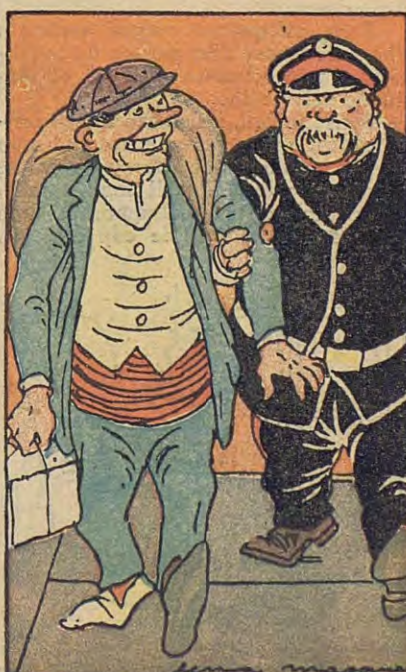
— Veurà, així jo no hi sabré;
acompanyi-m'hi vostè!
— Ca, barret! No puc veni,
que jo estoy de guàrdia aquí.

— Doncs m'hi ha d'acompanyar!
— Li dic que no hi puc anar.
— I vaia si vindrà amb mi!
— Digo que no. — I jo dic que sí!

— Tingui aquesta bufetada
per si canvia de pensada.
— Canalla, granuja, pillol!
Venga usted al quartelillo!

— Veu? Em podrà dir tossut,
prò jo al fi l'he convençut.
M'acompanya al quarteret
i encara de bracet!!!

El neurastènic

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

El senyor Anton havia viscut sempre del negoci i res més que pel negoci. Del taulell a l'escriptori i de l'escriptori al taulell s'havia passat la vida esclau de la botiga, sense pensar més

que ensi al capdavant del dia havia guanyat tant o quant. Fora això, res més no l'havia interessat; per ell el món acabava allà: a la botiga; fora del taulell i del calaix, la vida no tenia més raó d'ésser.

I així havia passat gairebé tota la seva vida, sense més il·lusió que arrebolar una fortuneta per la vellesa, ignorant que en el món hi haguessin diversions, cafès, teatres, balls, amics, dones, família... res, en una paraula.

I així havia arribat al que s'anomena «una certa edat» en què, llençant un sospir de satisfacció, logrà veure realitzada la il·lusió de tota la seva vida — l'únic! — retirar-se del negoci, descansar, no fer res, viure de la seva rendeta sense més amoïnons ni mals-de-cap.

Però, aïll quan es cregué arribat a l'hora de trucar a les portes de la felicitat... va adonar-se que era el més infeliç dels homes.

Sense taulell, sense escriptori, sense amics, sense parents, sol amb una antiga criada — que a força d'anys de viure al costat d'aquell malhumorat, s'havia tornat tan malhumorada com ell — la vida no li oferia cap atractiu,

li semblava una càrrega feixuga d'arrossegar, la seva casa, un sepulcre on es consumia enterrat en vida.

I una gran tristesa va apoderar-se d'ell. Assegut en un silló passava hores i més hores contemplant enllà dels vidres la gent anar i venir, i trobant-lo bèsties d'anar i venir. I a la llarga, aquella sempiterna tristesa moral li produí una tristesa física, una depressió, un decaïment tan gran, que, a la fi, sense esperar el seu consentiment, alarmada la vella criada, envià a buscar el metge.

— Què li fa mal? — li preguntà el doctor.

- Res — contestà.
- Té gana?
- Regular.
- Païx bé el que menja?

- Sí...
- Dorm bé?
- Sí...
- De què es queixa, doncs?
- D'aquesta tristesa!... Sempre aquesta tristesa!
- Que no surt?
- On vol que vagi?
- A fer exercici... a prendre el sol...
- No en tinc ganes.
- Que no va al teatre?
- No m'agrada.
- Que no va a sentir música?
- Em fa mal de cap.
- Que no llegeix? Agafi algun llibre agradable...
- No em vingui amb llibres. No estic per cremar-me les celles inútilment.
- Que no té quixalleta que el vingui a distreure?
- No em vingui amb quixalla! Tot ho fan anar enrenou!...
- I algun amic que vingui a jugar al dominó amb vostè, a fer el tuti...
- No en tinc cap d'amic, no n'he tingut mai; tots els amics són traïdors... Per altra part, no sé jugar a cap joc; és perdre el temps en va.
- Sí, vaja, ja ho veig: vostè no té cap mal; del que pateix vostè és d'avorriment. Vostè és un neurastènic.
- I com es cura això?
- Amb la distracció, i és precis que se la busqui de qualsevol manera.

Pel que veig, vostè no té tampoc cap animalet.

— Déu me'n guard.
— Doncs li aconsello que se'n procuri algun; un gatet, un gos, un lloro, un canari... qualsevol bestiola. Ja veurà vostè com s'hi entretindrà, li posarà afició, el distreurà.

— Vol dir?
— Li asseguro. Creguem, procuri's una bestiola qualsevol i veurà com acabarà per jugar amb ell, es distreurà amb els seus jocs i dominarà sense adonar-se'n aquesta tristesa. Em promet que ho farà?

El senyor Anton s'arronçà d'espantilles amb desconfiança, i murmurà:
— Ho provaré.

Algun temps més tard el doctor tornà a visitar al senyor Anton.

— Què tal? Com anem?
— Igual, igual!... Aqueixa tristesa... sempre aqueixa tristesa.

— I bé, que no va provar el remei que vaig indicar-li?

— Sí, senyor.

— Va buscar-se un animalet que li fes companyia.

— Sí, senyor... però no em distreureu gens.

— Què diantre!

— Gens! Aquí el tinc sempre a prop meu... però, repeteixo, no em distreureu gens.

— Quina bestiola s'ha comprat?

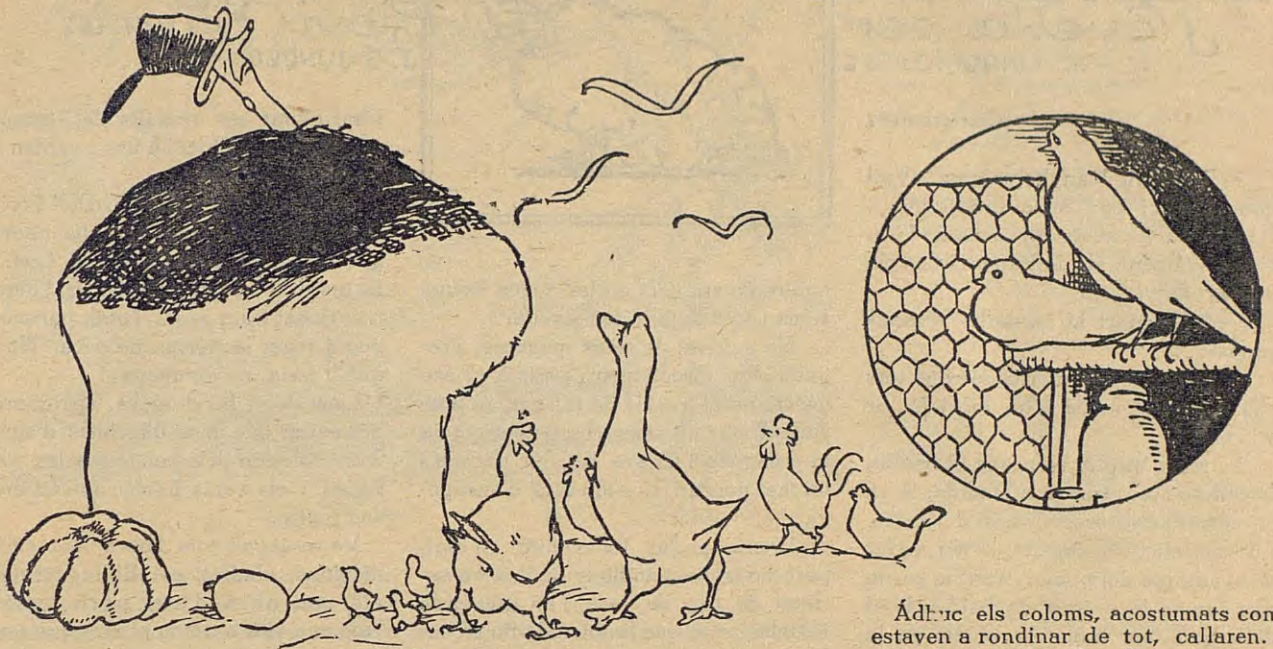
— Miri-se-la — mormolà el senyor Anton, senyalant-li un pot de vidre ple d'aigua, que hi havia damunt la taula.

— No el sé veure... Què és?
— Una sangonera!

APELES MESTRES

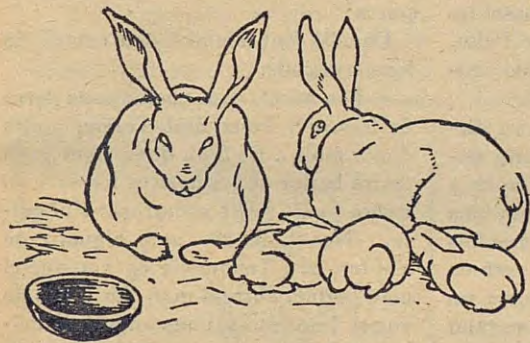
Història d'un paller

Per XIRINIUS

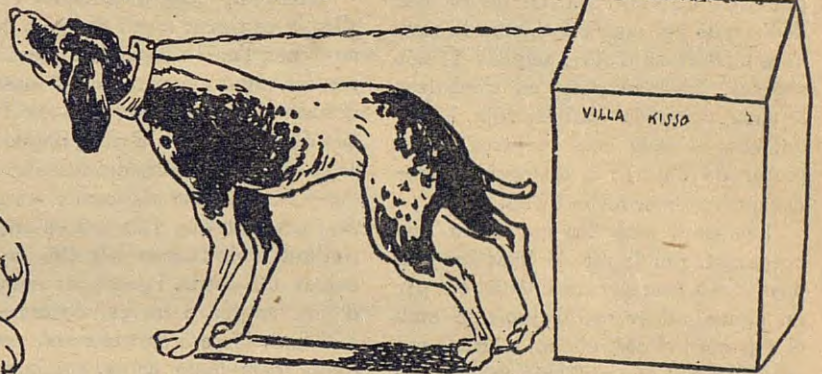

El paller es donava gran importància, amb aquell meravellós vestit de palla daurada, lluenta com el col neixent. I totes les bestioles que rondaven pel prat el trobaren magnífic, sublim...

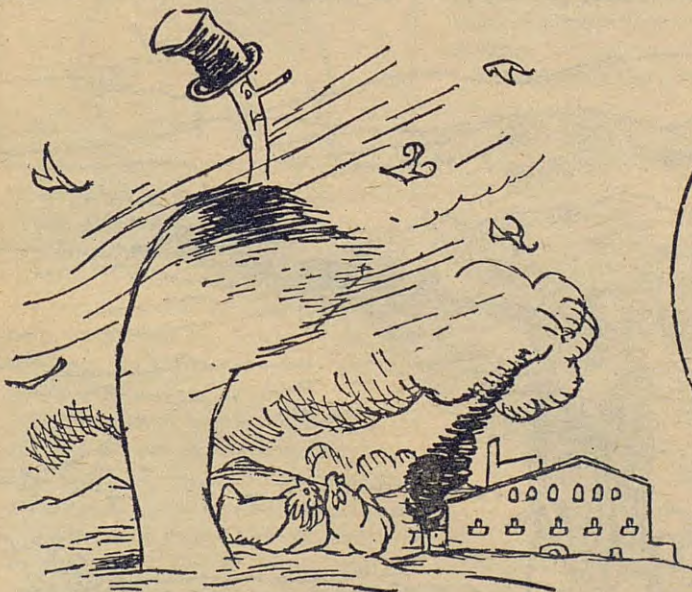
Àdhuc els coloms, acostumats com estaven a rondinar de tot, callaren. I si quelcom volien dir, s'ho guardaven al pap.

Els conills, que també a tot arrufen el nas, se'l miraven amb respecte i es feien tot orelles.

Tampoc no podia fallar el perdiguier. Tot ell era oïdes i com a propietari que el considerava, també volgué fer-s'hi.

Però vingué l'hivern i hom li anà traient palla i més palla, fins que no més quedà d'ell un os pelat i net, conco i corcat que feia una fila completament antiestètica.

I, és clar, les bèsties, que li havien anat perdent el respecte, se'n burlaren de debò, acordant solemnement nos fer mai més cas de ningú per més gales i capells de copa que dugués.

La nit de Novella per

DIRUIXOS DE

(Continuació)

— Per Sant Joan ho sabreu... Vull que es faci una festa lluidíssima... Hem de deixar avergonyits els de Pira, els de Vallverd, els de Furest, i fins els de Rocafort i tot...

— A Rocafort hi ha molts «americans»!

— Jo sóc més «americano» que tots ells plegats, i no se m'ha mort l'amor a la terra!

L'hereu Virolla va posar el bastet, la collera i la retranga a la mula; la va fer entrar cularreres al varal del carro, i posats els guarniments, la féu arriar fins l'entrada del poble, tivant la corda que junyia la branca de boix al botó de la roda, per frenar el vehicle en la davallada.

L'oncle Xinxó, sol-solet, empenygué part d'amunt, el camí de la font de l'Avellà per anar continuant la seva obra misteriosa d'obrir sèquies i més sèquies. Trobava goig en trasbalsar la terra, veient-la obrir-se roja, humida, com si cada cop de picot la fes plorar de dolor... o d'alegria de trobar que es recordaven d'ella.

I pensant amb les sorpreses que preparava per la nit de Sant Joan, li passaven àdhuc es cansaments, car per un home ja desvesat d'ajupir-se amb el cap cot i el cos abocat a terra, era aquell treball una molèstia molt grossa. Volia de totes passades que a Montbrió resolguessin aquell «impossible» dels vells; que les terres de dalt poguessin ésser arruixades amb abundor i arribessin a donar millors collites. Volia constatar que l'enginy de l'home pot reemplaçar els descuits de la naturalesa, en més de quatre ocasions.

Entre el rec i les fogueres i el castell de focs artificials, Montbrió donaria un pas de gegant, perquè cridaria l'atenció de bona part de la Segarra.

— Ves — dirien — un poblet de mala mort que es desvetlla més que els grans i que els fa quedar malament; i tot per un fill del poble, que ha sabut fer diners... i tornar a la terra d'on havia sortit per esmerçar-los allí, generosament, sens altre premi que l'alegria de fer el major bé possible.

En Feliu poc es pensava la trama de l'aigua que havia preparat el seu germà. Coneixia el propòsit de fer un castell de focs artificials, i pensava que les sorpreses de l'Esteve no passarien d'aquella nota lluminosa. Però, així i tot, estava encuriós per saber

què redimoni feia en les seves excursions cap a la font de l'Avellà.

No gosava, de totes maneres, preguntar-ho directament, perquè el seu germà no el tractés de tafaner, ni provava d'anar als seus trossos perquè no el prengués l'Esteve per un espieta i un mal pensat. Era tan fàcil d'ensopagar-se!

Hauria pogut fer cantar en Blai, però ho trobava indigne de la seva serietat de cap de casa, i en quan a la Rosalia, com que la menuda no en sabia una paraula dels treballs de l'oncle, no calia pensar que ho descobris.

Així i tot, quan a l'endemà l'hereu Virolla va trucar a cal Saginer, demanant per l'oncle Xinxó i aquest sortí per fer pujar el carro fins al tossal on descarregaria els paquets, en Feliu, des del seu tros de la rasa, pogué veure el seu germà camí del tossal.

— Deuen ésser els focs... — va dir-se, i pensant que l'Esteve estaria entretigut amb l'hereu Virolla, cuita a deixar els estris, i gambant com una daina, marges a través, corregué fins a la font. No era curt el camí, però en Feliu tenia bona cama, i li bastà un quart per assolir el turonet regalat d'on brollava l'aigua abandonada.

Quina sorpresa, en veure el reguerot ample, mal treballat, que serpejant

Sant Joan

Cloris Eimeric
J. G. JUNEDA

i aprofitant els ressalts del terreny, es perdia pradells enllà fins a arribar als trossos seus!

— Vet ací el que feia l'Esteve! Però... diastre d'home! Com se li ha ocorregut emprendre aquesta feina? Com hi ha món! Si li haguessin fet fer, l'hauria rebutjada! I ara ves... Total, perquè jo pugui regar les terres de secà. No sé què li faria! no dir-me res!

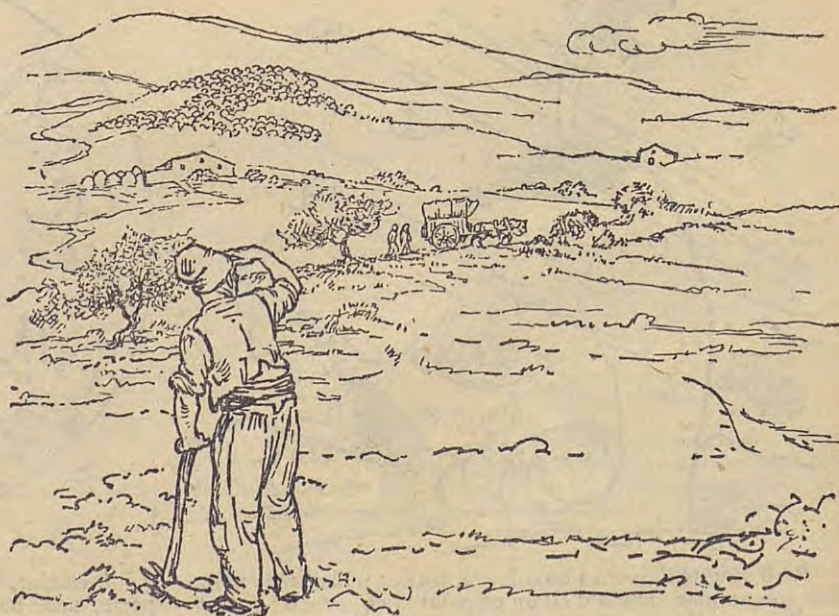
I en Feliu botzinejava, segurament per evitar que unes llàgrimes d'agraïment colessin pels solcs que les solledades i els vents havien iniciat en el seu rostre.

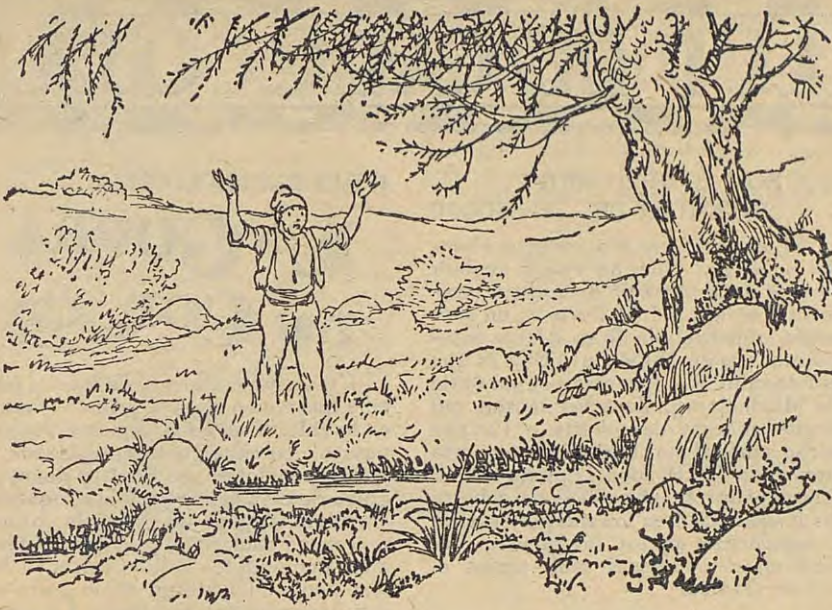
Va resseguir tota l'obra fent exclamacions admiratives. El reguerot no era una obra d'art, però portaria l'aigua a vint o trenta prades que sense regadiu, tenint-lo tan a mà, estaven poc menys que abandonades... «Unes trufes que dormissin temps a la terra, i si anaven bé gràcies, Senyor, i si sortien escarrancides, menja pels porcs!»

Davallà fent també el seu castell de focs artificials:

— Ben mirat, com que aquesta terra és frescal i bona, amb l'aigua podrà donar molt... En Blai, quan sigui gran tindrà la flor de les nostres terres i en treurà profit sense escarraçar-s'hi gaire... No et dic res, amb aigua, com s'hi farà tot! Tanmateix es veu que el meu germà, corrent món, ha après de viure! I nosaltres tants anys que deixàvem perdre l'aigua a l'Avellà!

Mentalment anava calculant els sacs de patates que se'n podrien treure de

aquelles terres en tornar-se regadiu, l'augment de valor que tindrien i fins la conveniència de bastir-hi una caseta per quan hi ainessin a treballar.

En arribar a la rasa, va trobar-se sobtat per l'Esteve.

— D'on vens?

En Feliu no sabia mentir.

— De contemplar el miracle de la font de l'Avellà! — i sense més explicacions va abraçar el seu germà, que

va sentir-se amb el cor esponjat d'aquella gratitud sense paraules.

— Has comprès?

— Sí, que he comprès... Es una lliçó per nosaltres! Teniem l'aigua a l'encalc de la boca i per no descloure un poc les dents, deixàvem que ens regalimés galtes avall!

— T'expliques que jo vulgui que en Blai estudiï per pèrit agrònom?

— Sí, Esteve, sí... que si s'assembla a l'oncle, bé prou que honorarà la casa!

L'admiració d'en Feliu va commoure tendrament l'oncle Xinxó, que per mudar de conversa, va encomenar al seu germà que avisés la jovenalla del poble que anés al bosc a recollir llenya per les fogueres:

— Vull que enguany es parli de nosaltres!

I en Feliu, segur, seguríssim, afermà:

— I tant com se'n parlarà!

VI

El jovent del poble, davant la perspectiva d'una festa que deixaria en terra les disbauxes viletanes de la festa major, no tenien un no per cap dels desigs. Cal llenya per les fogueres? Els més camallargs matinejaren i a migdia en plena plaça, descarregaven els feixos de troncs formant un munt imponent.

L'oncle Xinxó estava satisfet de l'entusiasme que desvetllaven els seus propòsits, esperant-lo encara més per les seves prodigalitats.

En Blaiet i la Rosalia també havien anat al bosc. I també havien portat el seu feix, un feix minúscul, però del que estaven joiuosos com si fos el més gros de tots.

Pel camí, els dos germanets s'havien parlat:

— Si jo pogués veure els focs! — deia la menuda, tota encuriosida.

— A mi m'agradaria també veure quin efecte fan els coets... L'oncle ja m'ha dit com s'engeguen... La nit de Sant Joan, li demanarem a l'oncle que ens en deixi disparar-ne uns quants.

— Vols dir que ho voldrà?

— Ell va dir-me que sí!

— Tu creus que pugem al cel i tornem a baixar fent una pluja de foc?

— Quan l'oncle ho diu!

— Es que m'agradaria veure-ho!

— No goso, que l'oncle s'enfadaria!

— Si no en sabria res...

— Estan contats, i ho coneixeria...

— L'oncle Xinxó no compta mai res... Ni els diners que li tornen quan va a comprar...

— Es que els diners no els compta, però pot ésser que compti els coets!

— Però, un no ho coneixeria pas!

— Qui sap!

— Provem-ho?

— No, no! — féu en Blaiet, fonent-se més que la Rosalia per veure quin efecte produïen els focs que havia comprat l'oncle.

Va callar la Rosalia, i varen seguir bosc amunt, recollint brossalla.

Quan en tingueren una bona faldada davallaren pel dret, com si fossin carbretes. Tant els era el pendic plè de matolls, com les rases cendroses, car els seus peüets estaven avesats a tots els perills. No havien corregut en tota sa vida camins més planers!

En tornar, els tornà a turmentar la pruja de conèixer els focs.

— Em sembla que un coet... Un coet només, no aniria a endevinar-ho l'oncle... Diríem, si acàs, que se l'havia empassat el llop!

— Fuig, dona, fuig! Que et creus que els llops mengen coses d'aquestes? — observà en Blaiet, que era ja gairebé un home.

— Oh! Potser sí!

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

JEROGLIFIC

Una senyor novaiorkí trobà pel carrer una nena que traspassava d'una vorera a l'altra portant als braços un infant esguerradet. Portat pels seus bons sentiments, li oferí la seva ajuda per si li era massa pesada la càrrega del noiet; però ella respongué vivament: Ah! No cal pas, si no pesa res, és el meu germà!

Veus ací un bon exemple d'amor i de fortitud en el compliment del deure.

EFFECTE D'UNA GOTA D'AIGUA

Un passatemps molt bonic, que no ofereix cap perill i que diverteix igualment les persones grans que la mainada, és el de posar dins d'una ampolla una moneda de dos ralets, sense tocar l'ampolla ni la moneda.

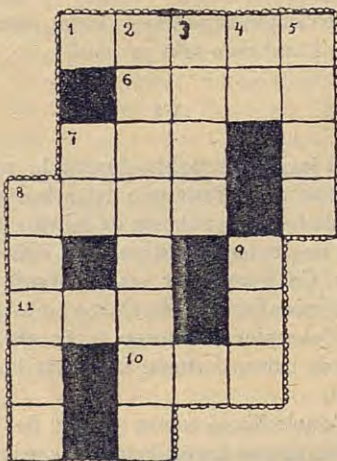

Veus ací la solució: Es plega per la meitat un escuradents de manera que les dues parts quedin unides únicament per algunes fibres de la fusta, es col·loca sobre el broc de l'ampolla i es posa al damunt la moneda tal com indica el gravat. Es suca un dit en un vas d'aigua i es deixen caure una o dues gotes en el vèrtex de l'angle que forma l'escuradents. Aquest s'obrirà i deixarà caure la moneda.

QUI FOU EL VERITABLE INVENTOR DEL TELESCOPI?

El telescopi, no fou conegut abans del segle XVI. Hom ha volgut atribuir l'honor de la invenció d'aquest instrument d'òptica, a J. B. Porta en un passatge intel·ligible de sa *Màgia natural* impresa en 1549. La veritat és que el telescopi fou inventat per un òptic de Middelbourg, Zacaries Jansen, qui degué aquesta descoberta a l'atzar sense saber el partit que hom ne podria treure. En 1610, Joan Lappuy, féu un telescopi aprofitant-se de la descoberta de Jansen. Galileu fou qui perfeccionà i popularitzà aquest instrument; per això sigué anomenat molt temps el *tub de Galileu*.

MOTS CREUATS

Horizontalment: 1 Capital de França; 6 Capital d'Itàlia; 7 Al revés de tot; 8 Infant femení; 10 Quantitat dels manaments de la llei de Déu; 11 Sota el tren.

Verticalment: 2 Peix de menjar econòmic; 3 Nom de noia; 4 Nota musical al revés; 5 Habitació de la casa; 7 Nota musical; 8 En el cel; 9 Animal mengívol.

No sempre és pobre el que no té diners, sinó, el que és mesquí d'ideals, afectes, simpaties i sentiments.

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

LA GORRA DE COP

L'usen generalment, els infants menuts que donen els seus primers passos en la vida. Si en donar aquests primers passos, tenen alguna ensopogada i porten cenyint el seu front la daurada gorra de cop, és probable que aquesta els lliuri d'haver de cenyir la corona de venes i cotó fluix, perfumada d'arnica, que hom té de dur quan s'ha fet una banya. La utilitat de la gorra de cop doncs, és ben manifesta. La gorra de cop generalment és de palla i va guarnida amb una cinta de color virolat i una bola del mateix color. Els infants la porten col·locada al cap amb més o menys *salero* segons el gust de cada un. N'hi ha que la porten amb una mica d'inclinació cap endavant com si portessin un barret de torero que fa molta gràcia. D'altres la porten a la mà i també fa força bonic. Una vegada una senyora en va anar a comprar-ne una pel seu menut i en donar-li el cisteller, exclamà tota astorada: I ara? Que s'ha tornat boig? En lloc de donar-me una gorra de cop, vostè em dona una gàbia de palla! No cal dir que va anar ben prim que el cisteller li donés senzillament un cop sense gorra.

SALOMÒNIC

Un misàntrop anglès digué: Si per casualitat a la nit us veieu atacat, no crideu pas mai: Agafeu-lo! A l'assasí... perquè ningú no vindria en vostre auxili... Crideu: Foc! Es cala foc! i tot seguit tothom sortirà de casa seva. Fins vindran els agents de policia.

JEROGLÍFIC

GRAN CONCURS

N.º 225 — Jaume Batlle

N.º 226 — Anna Gener

N.º 227 — Joan Ferré

N.º 228 — Pere Falguera

PER A LES NENES

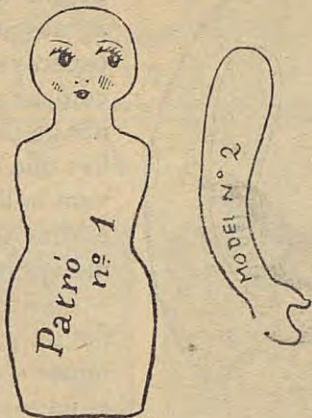
BOSSA PER LABORS

Aquestes bosses que explicaré, a més d'ésser molt útils per guardar-hi la vostra feina, es poden tenir penjades i serveixen d'ornament.

Amb cambrai fi del color de rosa que imiti millor el color de cara, es talla el patró 1, i es pinten o es broden els ulls, el nas i la boca. Després es cus del revés, seguint la forma, es gira i s'omple bé de serradures. Es ta-

llen els braços segons el model n.º 2, s'omplen també de serradures i s'enganxen al cos.

Podeu fer-li els cabells de llana gro-

ga i la vestiu amb una brusa i posar-li un mocador de colors al coll.

Amb cretona de coloraines, es fa una bossa bastant gran que serveixi de faldilla, i amb nansú o batista un davantal. A dalt de la bossa s'hi fa una vora, i s'hi passen per dintre les cintes del davantal que es fan sortir pel mig del darrera i serveixen per eixamplar i estrènyer la bossa.

Si no volguéssiu fer la nina, es pot fer muntar igualment, fent servir qual-sevol altra nina, encar que sempre és més bonic que tingueu un xic de paciència i tot sigui fet per vosaltres i degut a la vostra habilitat.

TALLARETA

Hom explica de la difunta reina Alexandra, que tingué un dia amb el seu espòs una discussió que la moda posa d'actualitat.

Eduard VII, rondinava a la reina per haver-se endut un bastó d'ell per anar a passeig, arrabassant així una atribució masculina.

— Què diríeu, contestà joiosament la reina, si les dones ens féssim tallar els cabells?

Eduard VII, dubtà que una dona sensata cometés aquesta follia, i per això respongué:

— Jo abdicaria.

D'aquesta història fa quaranta anys; cinc anys enrra, Eduard VII hauria respost igualment?

EL RESPECTE

Les virtuts, no són altra cosa que una conseqüència directa o indirecta del respecte.

La tolerància no és el respecte de les opinions i de les idees?

La cortesia és el respecte a les convencions socials.

La obediència és el respecte a l'autoritat.

L'honradesa és el respecte a la propietat.

La pietat és el respecte al sofriment.

La puresa i la decència són el respecte al nostre cos i al dels altres.

La franquesa és el respecte a la veritat.

L'agraïment és el respecte al record dels beneficis rebuts i als sentiments que han inspirat al benefactor.

L'apreci és el respecte de l'honor.

La justícia és el respecte als drets.

La dignitat és el respecte a un mateix.

La discreció és el respecte al benestar dels altres.

“La Revue de Genève”

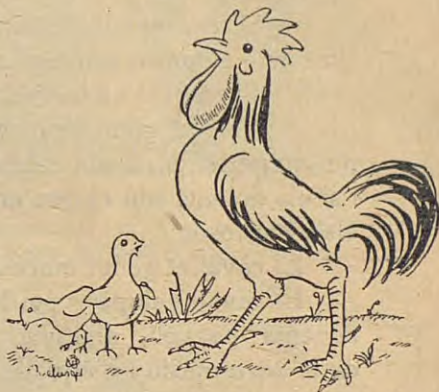
Cal que els infants sentin una sincera veneració per als herois que tingueren una vida guiada per l'ideal. Alexandre el Magne portava sempre un exemplar de la *Il·liada* i no es cansava mai de llegir les gestes d'Aquiles a qui volia imitar.

Molts joves nordamericans, inspiraren la seva conducta en la vida exemplaríssima de Lincoln, i no sols obtingueren un remarcable èxit en la seva professió social, sinó que assimilaren al seu caràcter o més ben dit, feren ressortir les qualitats que sense la imitació de l'heroi haurien quedat amagades en la intimitat del seu ésser.

Molts oficials de l'exèrcit nordamericà han ajustat la seva conducta a la de Grant i Lee, l'exemple dels quals els estimulà a col·locar-se en tot moment a la altura del seu deure.

Quan la naturalesa agrava les dificultats, aviva l'enginy. — EMERSON.

TRENCA CLOSQUES

Aquests animals els vigilen l'amo, el masover i tres mossos. On són?

Solucions al número passat

Endevinalla: Sola, Bou i Barret.

Jeroglífic: Mostassa.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 229 — Carme Valls

N.º 230 — Dolors Casellas

N.º 231 — Montserrat Porcel

N.º 232 — Ramon Boixader

EN PERET

(Continuació)

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

En Peret contestà al cavallet:

— Benvingut sigues cavallet. Em plau que la nostra companyia et sigui grata. Jo agraeisc et teu oferiment, puix res més no esperava sinó que poguéssim ésser bons companys. Si tu vols, porta'm a països ignorats per mi, que m'encanten les rondalles que em conta la mare durant l'hivern, vora la llar. Jo te'n seré agraït i estimaré encara les faixes de carbassons que el meu pare sembla al seu hort magnífic.

— Mercès Peret, — exclama el cavallet tot amorós, la veu del qual semblava la remor d'un esquellerinc d'argent. — Si vols et portaré a països on podràs ésser molt feliç!

— Amic cavallet, de feliç ho sóc bé prou. No puc ésser més feliç, essent fill d'a-

questa terra que té un mar blau i un cel que quan no és d'argent és d'or o és sembrat d'estrelles! Indica'm camins meravellosos i porta'm a països d'encant.

— Tampoc no voldràs ésser ric!

— De rics en som prou. Mira la bella masia del meu pare amb el seu hort, les vinyes i el fruïterar!

— Si res, no cobdiciés, Peret, quin fi et portarà en l'excursió per països de meravella? En tots els contes estranys és el tipus de l'home atrevit i guerrer que imperial... que va en cerca del tresor, d'un Gegant o de deslliurar alguna Princesa del poder endimoniat d'un drac!

— No sóc guerrer ni atrevit — contestà en Peret — i com no pretenc cap tresor que no em pertany, no em caldrà pas guerrear. Jo sols pretenc conèixer països de meravella i i si els dolents són el que ens ataquen serem nosaltres que rebrem l'ajuda de Déu i serem els victoriosos.

El cavallet gentil marxava amb el seu genet i en Tom els seguia.

El cavall galopava tan lleuger que ben prompte En Peret es trobava en un món desconegut per ell, allunyat de la seva masia i d'aquell mar tan blau.

El cavall valent travessava muntanyes i més muntanyes sembrades totes de flors, i cada muntanya era de divers color,

i n'hi havia de blaves, de color carmesí, de morades i fins n'hi havia que lluien com el mateix or!